

ЕЛИН ПЕЛИН КОШМАР

chitanka.info

Адско слънце пече над широкото поле. Там морни работници, пръснати из златните ниви, усилено жънат. Кървав пот капе от челата им и прави червени дири по бодливото стърнище. Нејде екват дружни момински гласове и над полето, като тих ек от медни звънци, се залюлява тъжна песен, тъй тъжна, че ти се струва да е надгробен припев.

Из пътя между нивите бавно отива към гробищата малко, бедно погребално шествие. Пред него върви шишкав поп и пее провлечено, монотонно и безучастно с дрезгавия си глас. След него четирима боси и гологлави селяци, със сърпове, закачени на пояс, носят ковчега с мъртвеца. Две крачки след тях върви самичка млада, изпита, но красива мома, с големи насълзени очи, съсипана от скръб, цяла облечена в черни дрехи.

И никой друг.

Шествието върви бавно. Попът все тъй безучастно и монотонно пее тъжна погребална песен. Босите крака на носачите ровят дребния пясък из пътя и вдигат облак от златен прах.

Песните в порето замлъкват.

Жътварите около пътя прекъсват работата си, изправят се, кръстят се и дълго и тъжно гледат печалното шествие.

— Кой е починал, братя? — питам аз.

— Ти, ти, учителю!

Студени тръпки побиват тялото ми.

— А коя е тая нажалена мома, която ме придружава с плач?

— Твоята несрета, учителю...

Едничка тя — моята несрета — ме придружаваше до гроба.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.